

Μεγαλοπρεπα, αντικρυ στο ποταμι
προβάλλει την κορμιοστασία του ο αρ-
χεγονος βραχος. Σα σπειρα φωτος ξε-
φυτρώνει το σιταρι κι η μυρουδια απο
το φρεσκο ψωμι ξεχυλιζει τους φουρ-
νους.

Και να. Ιδιο θελος καρφωθηκε η βρο-
χη στη χλοη, και κεινη πονεσε και αν-
θισε.

Εκει σ αναζητω
στις ριζες του μοσχοδεντρου
αναμεσα στο νερο και στο χωμα

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΗΣ

Μανωλης Γιακουμακης

Στο ρημαγμενο σου ξωκλησι
που τρεμοσβηνουν οι καιροι
το σκονισμενο ευαγγελιο ξεσκεπαστηκε
σε διαφορες αποχρωσεις
προσχει η πορφυρα
ματοβαμμενη εγκαρτερηση
και καποτε να θγαινει
το δαχτυλιδι του κακου
κι η λυπημενη επιστροφη του μαρασιμου
ντροπιασμενο ονειρο
κι αλλοτε παλι
με το κυμα ορθο
να τραβολογιασαι
στην ασθμαινουσα ριζα του θυθου
τοτε που σε πρωτοδα
να μου χαριζεις το γκριζο σου φως
χαμογελωντας στην παγιδα της πολης
για τα παιδια που αναδυθηκαν
και χαθηκαν στην αγκαλια
και τη γλυκια παραταση του παραμυ-
θιου
που ξεμακραινει κι ομορφαινει τη ζωη
μας
σαν το ζεστο καρβελι θα με καιει
ο ηλιος του κορμιου σου
στο αστρο που κλειστηκα και γουργου-
ριζω
ξεχασμενος και μονος
απο την τρικυμια του ερωτα
φαδισμενος και ξενος
με φωνες και συνθηματα φλυαρα
τραδωντας απελπισμενος την κουδερτα
αυριο θ αρχισουν οι μεταφορες

πατερα μου.

Απο τα σπλαχνα σου συρρεουν οι
συρμες του νερου στην αρχικη κατοι-
κια.

—Θυμασαι πως σταλα - σταλα ανοιξες
το δημα σου και περηφανος ποτισες
με τη ζωη σου τη μανα γη; Βλεπω τη
νεροφιδα να λικνιζεται στην αγκαλια
σου και συ τρεχεις τραγουδωντας μεσα
στις καλαμιες να γλυκανεις τη θαλασ-
σα με τον πυριχειο χορο σου.

ομως, προσεχε !

Η μερα φευγει με κεραυνο.

Κυπρος και Μηλος
το γαλαζιο της πελαγο
γιατι συντελεστηκε το μυστηριο δυστυ-
χημα
ανοιγοντας ανεξιτηλα ρηγματα στην
καρδια μου
που αιμοραγει φως μαλακο
μεταβαλλοντας την πορεια
σε φτωχο ενυδρειο
οι στρατιωτες μας βαδιζουν
με ναυλον βλεφαρα
προς το θανατο.

Τακης Νικολοπουλος

1

Δεν ειναι μερες
οι μερες που καθεσαι
και μετρας τους επιορκους της γης
τους δυναστες του ερωτα
και τους σχεδον επαναστατες.
Δεν ειναι χρονος
ο χρονος που περναι
γυρευοντας την εποχη του
η εστω ανθρωπους
να τον τραγουδησουν.
Τις Κυριακες παντως
εγω παιζω θεατρο
κατα προτιμηση Σαιξπηρ
γιατι μ αρεσουν τα φιναλε του.

2

Τα βραδυα που πεθαινεις,

Θέλω να πω
 τα βραδύα που το φεγγάρι
 γτύνεται με το θαμπόστεφανο
 και μυρίζει βροχή,
 θα σε περιμενω
 ώρα αστεριων
 στο δάσος με τα παλιοσιδερα
 και τις χαμένες επιστολές.
 Εσύ απ τις ρογές σου
 θα σερνείς ρυμουλκα το θάνατο.
 Αφου βγαλουμε μια αναμνηστική
 με φόντο τα απορριμματα του Δήμου
 θα ψάξουμε για τους φίλους.
 (Όσοι γεννηθηκαν σκελετοι
 δεν υπηρξαν ποτε
 οπως και τα εξωγάμια).

Παναγιώτης Κερασιδης

Ανοίγω τρύπα
 στο ιδανικό
 εικονισμό της μοναξιάς.
 Οι βράχοι καταπιίνουν
 τα ποτάμια
 μέσα
 απ τις πληγές των δειλινών
 και των μεσημβρινών απολαυσεών
 που
 ταλαιπώρες
 ανεβαινουν τον δρόμο
 της ξενιτιάς.
 Η μνημη πεταει πετρα
 στα βάθη των στήθων μας
 να βρει την μητέρα
 των ανακατεμένων μαλλιών.
 Εμάθα μπανιο στην Αλάσκα
 πλαι στο κρεβάτι της θείας μου
 που πεθανε καλυμμένη στην Γερμανία.
 Αγαπώ την ξενιτιά,
 και ταξιδεύω
 με ποδηλάτο
 όπου κι αν σταθώ
 για να κοιταξω πίσω.

Κανουμε την βόλτα μας
 έτσι όπως θελουμε
 αλλά δεν λυπομαστε
 που δεν βλέπουμε
 και δεν ακούμε

την κορη του ποιητη η την γυναίκα
 του.

Ξερούμε ότι μας περιμένει
 σε καποιον στιχο δυνατό
 που απο καιρο πολυ
 σφιγγει τα δοντια
 εχοντας ολανοιχτα
 τα ματια και τα χερια του
 για ν αρπαξει
 τις ανυποφορες
 σπονδες του ονειρου
 και να χυθει
 τελετουργικά
 σ ενα πετρινο σπιτι
 παμπαλαίο
 —στο βαρυ κεφαλι μου—

που μέσα του
 ταξιδεύουν
 καραβια σκοτεινά.
 Ο βράχος των σκουπιδιών
 θα μας ματώσει
 κοκκίνα
 μες την ομίχλη των προσώπων.
 Ας χορεψουμε το κρασι που πιναμε
 και πίνουμε
 εχοντας ανοιγμένα τα φτερα της επαρ-
 σης μας.
 Ζητώ τα ξεσκισμένα ρουχα του αδιε-
 ξοδου.

Ευθυμιος Β. Λιογας

ΠΟΙΗΜΑ

Τα στεγνά πρόσωπα λυγίζουν εμένα,
 τον ευκολο επαιτη
 μιας καιρίας κινήσης.
 Θέλω να πω τα ρουχα που φοράω έρω-
 μίζουν γρηγορά
 κι ύστερα η μανιά μου θα τα πλύνει με
 μανιά
 για να λειώσει τις αμαρτίες του κοσμου.
 Τώρα καθώς κοιτάζω τις εγχρωμες φω-
 τογραφίες
 συλλογισμαι πως θαπρεπε να λυπηθω
 τις νυχτες
 όταν ο έρωτας με ξεγέλουσε και μ αφή-
 γε στον ύπνο.
 Είναι πιο ευκολο ν αναβεις ενα τσιγάρο
 και γυμνος